

Вибрано членів Консисторії і Брацтва. Членами Консисторії є: почесний голова і голова ex officio Впр. Архiepіскоп Іоанн; голова о. С. В. Савчук; три священники, о. В. Кудрик, о. Корнило Кирстюк, о. П. Самець; і три світські члени, Ф. Т. Гаврилюк, І. В. Семенюк, Мих. Стечишин.

Члени Виділу Брацтва: голова В. Свистун, заст. Ізидор Новосад, секр. Ю. Стечишин, члени Йоc. Кулачковський, С. Михайлюк.

Справами фінансовими дієцезії заряджує Консисторія. Брацтво допомагає фінансово і морально Консисторії. Головний Виділ Брацтва становить також Контрольну Комісію для Консисторії.

Через брак часу більшість промов на Соборі відпала. Вони будуть оглошені в Православній Віснику. Собор закінчився ухвалою відповідних резолюцій і відспіванням многолітствя Впр. Владиці, Високодостойному о. Митрополитови всей України, Василю Липківському, і всім присутнім. Митрополитови Василю Липківському Собор підніс три могутні „Слава”.

Собор зачався відспіванням „Царю Небесний”, а скінчився відспіванням „Достойно єсть” і Національними Гімнами.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДОБРОГО ДІЛА.

Сонце хилилося до заходу, коли дорогою поміж поля йшло двох людей — старий учитель і молодий ученик.

І при дорозі побачили вони пару старих чобіт. Їх скинув чоловік, що оподалік працював на полі.

— Можемо пожартувати з чоловіка — сказав молодий ученик. — Віднесімо чоботи на інше місце, а самі заховаймося в корчах і так побачимо, що чоловік буде робити, коли чобіт не буде.

— А що ж він може тоді робити? — запитав старий учитель.

— Річ левна, що буде шукати, але мені хотілося б знати, що він скаже. Чоловік себе найкраще в словах показує. Коли він лагідної вдачі, то буде стогнати, дивуватися та нарікати, а коли горячої, то буде клясти, поки знайде.

— А в мене інша думка — сказав учитель. — Ти вкинь кілька грошей в оден чобіт, а я вкину в другий. Сонце зараз сяде на спочинок і чоловік лишить роботу. Коли заховаямося, то побачимо, що він скаже, знайшовши гроші. Видно, що чоловік він працюючий та убогий і наша поміч може йому в пригоді стати.

За хвилину старий учитель і молодий ученик приглядалися, як чоловік збирався до дому. Він підійшов до чобіт, зітхнув після денної праці, нагнувся, взяв оден чобіт, затягнув на ногу і став нею твердо на землю. Було однакж видно, що в чоботі почув заваду, бо стягнув чобіт і почав витрясати.

Дальше було видно, що здивувався він немало побачивши, як з чобота посипалися гроші. Він підняв їх, оглянув, відтак подивився кругом і сховав гроші до кишені.

Але те саме повторилося і з другим чоботом. Завада була і тут, а коли чобіт витряс, то знов побачив, що посипалися гроші. Тепер він ще уважніше до них приглядався — на його лиці видно було здивовання і непевність. А поки гроші заховав, він ще раз пильно обвів зором цілу околицю. Не бачучи ж нікого, він впав на коліна, перехрестився широко, підняв очі до неба і заговорив:

— О, Господи і Боже мій! Я бачу, що ти не забуваєш тих, які на тебе надіються. Ти знаєш, що через слабкість жінки я так з'убожів, що і діти мої голодують. Та ось, ти, Отче Небесний, привів сюди когось з добрим серцем, щоб дав мені поміч. Велика Твоя ласка, о Боже, і я ніколи славити Тебе не перестану. А коли знайшлося на землі таке шире серце, так Ти, Владико Неба і землі, благослови його святим і щедрим твоїм благословенням!

Мовчки слухав молодий ученик щирої молитви убогого чоловіка і сльози виступили в його очах.

— Ну, і що ж, чи вдоволений ти моєю порадою? — запитав учитель ученика.

— Я здобув нині науку на ціле життя — відповів ученик — науку, якої ніколи не забуду. Аж тепер я зрозумів слова: „Щасливі, котрі дають, а не котрі беруть”, та: „Нехай твоя права рука не знає, що робить ліва”.

А коли вертали до дому, сказав учитель:

— Пам'ятай, що кожний твій поступок має наслідки і будуть вони такі, як ти сам схочеш. Нерозумні і легкодупні твої вчинки викличуть в других біль, журбу, нарікання і проклони, а щира робота викличе в людей радість і благословення для тебе.

Я дуже глибоко відчуваю, що ціле питання про сотворення є заглибоке для людського ума. Чи собака може роздумувати над умом Ньютона? Нехай кожда людина надієся і вірить, як може.

Чарлс Дарвін.

ПЕРШИЙ СУД ЯРОСЛАВА МУДРОГО.

Володимир Великий бачив, що його син, Ярослав, хоч і молодий, але пильно клопочеться державними справами, отже назначив його на якийсь час суддею, кажучи:

— Нехай сам візьме в руки вагу справедливості, а тоді найкраще побачить, як тяжко вдержати її рівновагу. Нехай навчиться вирівнати незгоду між двома особами, тоді легше буде йому вдержати братню згоду між двома ворожими містами і між двома впертими войовниками. Побачивши, яких різні люде уживають хитрощів — одні, щоб обдурити суддю, а другі, щоб доказати свою слушність, він навчиться розглядати кожду справу всесторонньо. Побачивши, кілька непорозумінь і противенств виходить в людськйм життю, він зрозуміє, що життя, се дуже замотана справа і хто хоче бути в життю сильним і щасливим, той мусить добре розуміти його закони.

А саджаючи сина на судейський столець, він говорив:

— Судячи других, пам'ятай, що вищий Суддя є над тобою, і ти лише виповняєш його волю. Ти не своїм, але його законом судиш, який він дав тобі. А дав він тобі очи, щоб відрізнити біле від чорного; дав уха, щоб зрозуміти людську радість і людський стогін; дав розум, щоб ним розслідити глибину всякої замотаної справи і дав тобі совість серця — ту вагу, яка покаже тобі, чи твое поступовання шире і чесне. Бо совістю чоловіка Бог важить його вчинки. Ти молодий віком і тому ще пильніше дбай, щоб не похитнутися. Пам'ятай, що лише щирою працею заслужиш любов в народі і ласку в очах Господа, а поза тим нема в світі иншого правдивого щастя для чоловіка. До Сотворителя твого в radoшах і горю очі і серце звертай, людей поважай і для їх слабостей будь виро-зумілий. Злого направляй — бо в тім головна заслуга судді. І лікарі на те, щоб хорих вилічували...

Так поучав Володимир молодого сина, ведучи його до судейського дому.

Вже сонце стояло над заходом, коли Володимир пішов, щоб суду сина послухати. І він застав таку справу: Богатий, а скупий чоловік згубив торбинку з червінцями й оголосив, що значну нагороду дасть тому, хто буде настільки совісний, що сі гроші йому зверне. Невдовзі з'явився в богача убогий рибак, що приніс йому згублене майно.

Перелічив богач гроші, а щоб приреченої нагороди не дати, сказав, що двох червінців не достає.

— Мало бути 522 — казав він — а тут є всего 520. Виходить, що ти не чекав на мою нагороду, але сам їх узяв.

Не помагали виправдання рибача. А щоб від приреченої нагороди увільнитися, він повів рибача до судді.

Переповівши цілу справу перед Ярославом, купець просив, щоб рибача за крадіж двох червінців покарати.

— Кількож ти грошей знайшов? — питає Ярослав рибача.

— Не знаю — сказав рибак — чужої власности я не числив.

— А ти кажеш, що двох червінців не достає? — запитав він купця.

— Так, милостивий судде — притакнув скупар — і нехай воля твоя осудить його по справедливості і віддасть йому по заслугі.

— По заслугі буде — сказав Ярослав — тільки ж ти поясни мені одно: Не знаєш ти, чи я сам не казав сему чоловікови забрати ті два червінці з твоєї торбини, коли він приніс мені сю знахідку сього ранку?

Скупар зміщався.

— Не знаю, милостивий судде — відповів він.

Тоді сказав Ярослав:

— Отже не знаєш, чи він взяв і чи на кару заслужив, а кари домагаєшся. Бачу я, що в тебе самого совісти нема, а безсовісним людям годі вірити. І виходить, мені, що ти згубив 522 червінці, а він знайшов лише 520, отже він знайшов не твою згубу. Ти йди до дому і чекай, поки зголоситься той, хто твої гроші знайшов. А ти добрий чоловіче задержи в себе сі гроші. Ти міг їх і без того заховати, а що не заховав, то доказ твоєї доброти. Ти поступив, як чесний чоловік. Коли до завтра ніхто по них не зголоситься, вони всі твої.

Не вдержав тепер скупар і признався, що се він напасті шукав, щоб не дати нагороди. Тоді сказав Ярослав:

— Я знав, що так воно було. Тепер за кару для тебе я половину грошей даю сему чесному чоловікови. Його совість варта половини твоєї згуби, а твоя скупість рівнож варта того, щоб до неї лише половина згуби вернулася.

Тоді заперився Володимир, що син його буде розумним правителем свого народу.